

CALEA ÎNĂLȚĂRII

„EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINE
LA TATAȘ DECĂT PRIN MINE”.
(IOAN 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
Anul II, nr. 6, februarie, 2010

EDITORIAL

CALEA CĂTRE ADEVĂR

Mereu rătăcim orbi spre a descoperi adevărul absolut, dar nu ne dăm seama că Adevărul se află în sufletul nostru, acolo unde Creatorul a pus o scânteie dumnezeiască și ne-a lăsat pe noi să o descoperim.

Știm noi, oare, ce mare bogăție spirituală purtăm înăuntrul nostru? Am încercat vreodată să ne gândim

că există ceva imaterial care creează o legătură nevăzută cu Cel care a zidit întreaga făptură și bineînțeles, pe noi înșine? Ne-am pus întrebarea care este rostul nostru în lume?

Încercăm să dobândim toate „virtuțile” lumești (inteligență, frumusețe, talent), însă nu ne pasă să aflăm dacă le-am dobândit pe cele spirituale (înțelepciune, bunătate, dragoste față de aproapele, răbdare, smerenie).

Poate, întâmplător, am auzit în biserică multe cuvinte folositoare pentru a descoperi Adevărul, însă, deși simțim că ele reprezintă răspunsuri la întrebările pe care ni le-am pus de multe ori, o indiferență grosolană și o încăpățănare mare ne determină să nu înțelegem esența acelor cuvinte. Devenim brusc surzi la bogăția spirituală pe care Biserica o transmite prin slujbele sale pentru a ajunge la Adevăr.

Există totuși o altă cale de a ne îndrepta?

Da! Necazurile, suferința. Ele distrug acel vâl care acoperă mintea și sufletul nostru, le „lustruiesc” bine astfel încât omul să conștientizeze că e doar o făptură neputincioasă și tot ceea ce a realizat se datorează Creatorului său. Fără El nu ar fi făcut nimic, fără El nu ar fi existat.

Doar lacrimile de iertare vor șterge petele care i-au murdărit ființa. Își va da seama că, cel care l-a împiedicat să descopere Adevărul, este el însuși. Toate faptele sale, bune sau rele, se datorează voinței lui.

De cele mai multe ori, omul, aflându-se singur în fața morții, descoperă surprins că Adevărul face parte din ființa sa.

Să nu-L căutăm pe Domnul Dumnezeu aiurea, pentru că nu îl vom găsi. El se află tot timpul în inima noastră.

Elena-Ionela Neagoe

L-au întrebat pe el iarăși frații, zicând: care faptă bună, părinte, între petreceri, are mai multă osteneală? Zis-a lor: iertați-mă, eu socotesc că nu este altă osteneală, ca rugăciunea către Dumnezeu. Căci totdeauna când voiește omul să se roage, voiește vrăjmașul să-l taie pe el căci el știe că nu se împiedică de altceva, fără numai de rugăciunea cea către Dumnezeu. Și toată petrecerea pe care o va face omul, răbdând întru dânsa, dobândește odihnă. Iar rugăciunea până la răsufarea cea de pe urmă, are trebuință de nevoiță.

(Patericul - Avva Agathon)

CVPRINS:

- Întâmpinarea Domnului pag. 2
- Pledoarie pentru o teologie și o cultură asumate ființial pag. 3
- Convorbire pag. 3
- Cuvânt din Filocalie pag. 3
- Cuvânt la Duminica Înfricoșătoarei Judecăți pag. 4
- Cuvânt la Duminica Izgonirii lui Adam din Rai pag. 5
- Începutul Postului Mare pag. 6
- Bătrâni nedorii sau bătrânețe nedorită?! pag. 6
- Învață de la toate pag. 6
- Pagina copiilor pag. 7
- Cuvânt la Duminica Ortodoxiei pag. 8
- Rolul părinților în formarea copiilor pag. 9
- Dragostea îndelung răbdă pag. 10
- Re-sacralizare pag. 10
- Vindecarea slăbănogului din Capernaum pag. 11
- Grupul Parohial de Tineret „Înălțarea Domnului” pag. 12
- Din Învățătura de Crediță Creștină Ortodoxă pag. 12
- Cuvânt din Pateric pag. 12
- Glasul tăcerii pag. 12

Biserica Înălțarea Domnului, din Târgu-Jiu
(zona Paralela 45)

2 FEBRUARIE – ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS, CÂND L-A PRIMIT PE CEL DREPTUL SIMEON ÎN BRAȚELE SALE

„În vremea aceea au adus părinții pe Iisus Pruncul în Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului, precum este scris în legea Domnului, că orice întâi-născut de parte bărbătească, să fie închinat Domnului și să dea jertfă, cum zice în legea Domnului, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel. Dar iată, era un om în Ierusalim, anume Simeon; și omul acela era drept și temător de Dumnezeu, așteptând mângâierea lui Israel și Duhul Sfânt era asupra lui. Iar el era înștiințat de Duhul Sfânt că nu va vedea moartea, până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului. Și din îndemnul Duhului a venit în templu, tocmai când părinții aduceau acolo pe Iisus Pruncul, ca să facă pentru Dânsul după obiceiul legii. Atunci Simeon a luat Pruncul în brațele sale, a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis: acum, eliberează pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace; căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea feței tuturor popoarelor; lumină spre luminarea neamurilor și spre slava poporului Tău Israel. Iar Iosif și mama Lui se mirau de cele grăite despre Prunc. Și Simeon i-a binecuvântat, iar către Maria, mama Lui, a zis: iată, Acesta este pus spre căderea și ridicarea multora din Israel și ca un semn, care va stârni împotriviri. Iar prin însuși sufletul tău va trece sabie, ca să se dea pe față gândurile multor inimi. Mai era acolo prorocița Ana, fata lui Fanuil, din neamul lui Așer, ajunsă la adânci bătrâneți, care trăise cu bărbatul ei numai șapte ani de la căsătorie. Iar de optzeci și patru de ani era văduvă și nu se depărta de la templu, slujind lui Dumnezeu, ziua și noaptea, în posturi și în rugăciuni. În ceasul acela, venind și ea acolo și aducând, de față cu toți, slavă lui Dumnezeu, vorbea despre Prunc tuturor celor care așteptau mântuirea în Israel. După ce părinții, au săvârșit toate, potrivit legii Domnului, s-au întors în Galileea, în orașul lor Nazaret. Iar Pruncul creștea și se întărea cu duhul, umplându-se de înțelepciune; și harul lui Dumnezeu era peste Dânsul.” (Sf. Ev. Luca 2, 22-40)

Astăzi, la 40 de zile de la mântuitoria Întrupare, adică la Nașterea Domnului Iisus Hristos din Fecioara Maria, cinștim ziua ducerii Pruncului dumnezeiesc la templul din Ierusalim, de către Preasfânta Lui Maică și de către Dreptul Iosif, ascultând de porunca Legii vechi și împlinind această poruncă.

Dar tot astăzi, cinștim și ziua când bătrânul Simeon, mișcat de Duhul Sfânt, a venit, și el, la templu, unde i s-a împlinit, înainte de moarte, așteptarea de a-L vedea cu ochii pe Mesia, precum i se făgăduise. Iar în pruncul cel adus la templu el a văzut, cu ochi prorocesc, noua putere de mântuire, pe care Dumnezeu a dăruit-o lumii, puterea de mântuire fără margini a credinței în Hristos, putere mai tare decât toată puterea Legii vechi. Bucuros de această descoperire, bătrânul Simeon a venit în întâmpinarea pruncului Iisus, L-a binecuvântat și luându-L în brațe, plin de recunoștință, și-a cântat minunata lui cântare de preamărire, care ne arată ce a văzut el despre pruncul Iisus.

Pentru el, Hristos este puterea cea mare de mântuire a lui Dumnezeu în lume, Hristos este lumina tuturor popoarelor, Hristos este slava lui Israel cel vechi și a lui Israel cel nou.

Astfel, astăzi, prin glasul bătrânului Simeon, se întâlnesc, în templu, Legea veche a slovei cu Legea cea nouă, a Duhului Sfânt. Și Mântuitorul împlinește porunca Legii vechi, în numele nostru, al tuturor, ca să ne facă pe toți liberi față de Legea veche, dar totodată ne cheamă și să primim Legea cea nouă, putere de mântuire a credinței în El, mai tare decât Legea veche, puterea de mântuire a tuturor popoarelor lumii. Această veste bună este darul cel mai de preț al întâmpinării Domnului de astăzi, de către Dreptul Simeon, la templu.

E ca și când fiecare dintre noi ar lua pe pruncul Iisus și

ar zice, ca și Simeon: „Ochii mei Stăpâne, au văzut mântuirea Ta, pe care ai gătit-o pentru toate neamurile.” Iar rugăciunea lui Simeon: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne”, nu vrea să spună numai că acela care a primit pe Iisus poate muri în pace, ci ea înseamnă că, și cel care a primit pe Iisus și puterea Lui de mântuire, are cu sine puterea de a trăi și viața de aici, împăcat cu Dumnezeu, departe de robia păcatului și liber de tirania celui rău.

Bucuroși și îndatorați de această tainică veste bună, să rostim, deci, și noi cu bătrânul Simeon cântarea lui de recunoștință, astăzi: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea

feții tuturor popoarelor; lumina spre descoperirea neamurilor și slava poporului Tău Israel” (Luca 2, 29-32). Amin.

(Proloagele vol. I)

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449 sau 0745.400.586.

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Monica Sîrbu
- Radu-Bogdan Buțu
- Cristian-Ioan Ghiran
- Elena-Ionela Neagoe
- Tiberiu Grigoriu.

Colaboratori:

Lavinia Blîndu
Alexandru-Marin Ciciu

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

PLEDOARIE PENTRU O TEOLOGIE ȘI O CULTURĂ ASUMATE FIINȚIAL

„Trecem prea adesea inerți și ignoranți pe lângă valori artistice și umane cu adevărat ieșite din comun. Și pe urmă? S-ar putea să ne pară rău, dar e prea târziu.”

(Costion Nicolescu, **Bucuria convorbirii**)

Sunt cărți ce se cer citite și cuvinte „ce ajung să fie icoane ale Cuvântului”. Așa stau lucrurile și cu aparițiile editoriale **Bucuria convorbirii** și **Riscul de a fi ortodox**, semnate Costion Nicolescu. Itinerar reportericesc sau sumă de mărturii, ele se configurează gradat ca *hybris* de idei și meditații variate tematic, de trăiri duhovnicești, destăinuite prin voalul delicat al smereniei, și de manifestări artistice inedite. Spontaneitatea și desăvârșirea naturală a spunerii transpar în pagini în care se constată subtilitatea fuziunii dintre laic și ecleziastic, dintre teologie și cultură, dintre artă ca obiect și „arta” trăită ființial.

Motivația internă a acestor cărți este dată de dorința de a contramanda o gândire care frizează cu suficiența, cu lipsa profunzimii în trăire și exprimare: „Trăim astăzi în epoca unei inflații de talkshow-uri și de interviuri. Cu cât se vorbește mai mult, cu atât se spune mai puțin. Foarte adesea, persoanele întrebate nu au nimic de folos a ne comunica, ba, chiar dimpotrivă, asistând la dialogul cu ele ieși în pagubă.” (Bucuria convorbirii) Soluția, în opoziție cu aceasta, este crearea unei realități de permanență a sărbătoririi întâlnirii prin comunicare, în care se face prezent Al Treilea (Dumnezeu), ce însuflețește și dă autenticitate dialogului, căci „viața noastră poate fi privită și ca o sumă de întâlniri și însoțiri, chemări și daruri ale lui Dumnezeu spre sărbătoarea ființei, sărbătoarea dată de frângerea împreună a cuvintelor” – așa cum precizează autorul.

Cititorul cunoaște treptat, printr-o tehnică a preambulului biografic, interlocutori de marcă precum Î.P.S. Serafim Joantă, Î.P.S. Andrei Andreicuț, Î.P.S. Nicolae Corneanu, Î.P.S. Bartolomeu Anania, P.S. Justinian Chira, D. Stăniloae, D. Popescu, C. Coman, J. Breck ș.a., dar și oameni de cultură, precum Andrei Pleșu, Horia Bernea, Gabriel Liiceanu, Sorin Dumitrescu, Régine Pernoud.

Conform stilului reportericesc, întrebările, în diversitatea lor, urmăresc un plan de idei, structurat în jurul

unor nuclee tematice: raportul între Biserica Ortodoxă-Catolicitate-Protestantism, rolul Ortodoxiei în contemporaneitate și problema ecumenismului, teologia ca stare de rugăciune permanentă și prelungire a Liturghiei, preotul ca om al rugăciunii și binecuvântării, imaginea lumii satului de altădată, ca spațiu spiritual, și a țaranului, imagini ce se cer reasezate, recuperate printr-un efort bine asumat în muzeografia românească actuală.

Ideea de a începe mereu, de a relua întrebări pentru a îmbogăți același plan în mod sistematic, transpune peste tot, construindu-se o pledoarie a „spiritualității integrale” (D. Stăniloae), într-un mod care angajează viața și care are putere transformatoare pentru întreaga lume: „Dacă am avea preoți și episcopi buni s-ar schimba fața lumii, că de aici pornește schimbarea omenirii. De la oamenii Bisericii, în primul rând, care trebuie să fie surse și izvoare de înduhovnicire pentru lumea de azi. Dar să nu uităm și de imensa noastră responsabilitate.” (Bucuria convorbirii)

Vom oferi, spre exemplificare, câteva gânduri cu privire la împărțășanie, trăirea în Hristos, starea de rugăciune, care ar trebui să dimensioneze viața fiecărui creștin:

- Î.P.S. Serafim Joantă: „... Dacă liturghia nu este făcută pentru împărțășirea credincioșilor, ea devine un teatru sacru, un spectacol sau ceva

de aceeași valoare ca și vecernia, utrenia, unde omul asistă, se roagă, dar liturghia nu se împlinește, nu-și aduce roada. Și, dacă nu toți credincioșii prezenți se împărțășesc, măcar o parte să o facă pentru toți.”

- Părintele Iulian Stoicescu: „La noi la ortodocși, parcă s-ar zice: «Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să stați deoparte!» Lumea se împărțășește tot mai rar.”

- Părintele D. Stăniloae: „În toate este prezent Hristos – asta e propriu Ortodoxiei. Hristos nu este separat de noi. Dacă ajungem la conștiința prezenței lui Hristos, imediat ne și umplem de prezența Lui.”

- Părintele John Breck: „Prin rugăciune timpul, spațiul, distanțele sunt depășite. Noi putem foarte bine să ne rugăm unii pentru alții în orice moment. Acesta este nivelul la care se împlinește cu adevărat vindecarea noastră.”

Sunt câteva dintre reflecțiile punctate în aceste cărți-culegere, încercându-se o căutare în permanență a unui „ton al înțelepciunii care să recreeze la infinit.” (Andrei Pleșu)

Se pare că Nicolescu a reușit din plin, prin aceste încercări, „a scoate la iveală din celălalt ceva cu totul anume și aparte, nu atât prin întrebările adresate, cât prin felul absolut personal de a i se situa în preajmă.”

Monica Sirbu

CONVORBIRE

Am așteptat chemarea de iubire,
Cu dor aprins în sufletu-nflorit.
Am așteptat alaiul tău de mire,
O, Doamne-al meu, pe unde-ai zăbovit?

De mult Te chem, dar nu m-ai auzit.

Bătut-am multe căi întunecate,
Cu gândul plin de pulbere și lut,
Bătut-am căi adânci și neumbrate,
Dar să Te aflu, Doamne, n-am putut.

În tine-am fost, dar nu m-ai cunoscut.
(Zorica Lațcu Teodosia – Poezii)

„Cei ce a ÎMPINUT O
PORUNCĂ, SĂ AȘTEPTE
ISPITA PENTRU EA. CĂCI
DRAGOSTEA FAȚĂ DE
HRISTOS SE PROBEAZĂ
PRIN CELE POTRIVITE.”

СВЯТЫЙ МАРКУ
АСЦЕТЪ -
ФИЛОКАЛИЯ ВОЛ. D

7 FEBRUARIE – DUMINICA LĂSATULUI SEC DE CARNE (A ÎNFRICOȘĂTOAREI JUDECĂȚII) – Ev. Matei 25, 31-46

„Zis-a Domnul: Când va veni Fiul Omului în slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe scaunul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Sa toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Sa: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați căutat; în temniță am fost și ați venit la Mine. Atunci, dreptii îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit, sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Și când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: adevărat vă spun că, întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut. Atunci va zice și celor de-a stânga Sa: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic care este pregătit diavolului și îngerilor lui. Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat. Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit Ție? El însă le va răspunde și le va zice: adevărat vă spun că, întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut. Și vor merge aceștia la chinuri veșnice, iar dreptii la viață veșnică.”

„Și iarăși va să vină, cu mărire, să judece viii și morții, a Cărui împărăție nu va avea sfârșit.”

Judecata creștină, o cercetare continuă

Sfânta Evanghelie a Duminicii Înfricoșătoarei Judecății ne învață despre Cel Unul-Născut, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, Care va veni iarăși pe pământ, dar nu umil și

Toți cei vii și cei morți, de la Adam și până la ceasul acela, se vor aduna și vor sta înaintea curții de judecată a Judecătorului Hristos, Care va întocmi hotărârea Lui cea dreaptă. Acesta va despărți pe cei buni de cei răi, precum desparte păstorul oile de capre, adică pe cei ce au avut în viață blândețea de cei ce au avut neastâmpăr la rele.

Binecuvântații Tatălui sunt cei drepti, moștenitori și apropiați ai lui Dumnezeu, cărora le dă împărăția gătită lor de la întemeierea lumii.

Pricina moștenirii lor, zice Dreptul Judecător, este că „flămând fiind, M-ați hrănit, însetat fiind, M-ați adăpat, străin fiind, M-ați primit, gol fiind, M-ați îmbrăcat, bolnav fiind, M-ați căutat și în temniță fiind, ați venit la Mine.”

Chipurile acestea de dragoste și milostenie îmbracă și nevoile cele duhovnicești ale aproapelui.

Hrană este și Cuvântul lui Hristos, apă este și pentru cei ce însetează după Dumnezeu.

Fapta smereniei lor rămâne și după moarte neștearsă, căci ei nu vor mărturisii milostenia lor în fața lui Dumnezeu.

Pe cei păcătoși la trei feluri de chinuri îi va supune Domnul: la despărțirea de Dumnezeu, la focul cel veșnic, la petrecerea împreună cu diavolii.

Toate sunt grele și greu de purtat, însoțite de cuvântul „blestemaților”, căci s-au făcut nemilostivi ca diavolii, călcători de lege și păcătoși.

Răsplata și pedeapsa Judecății sunt fără de sfârșit, după milostenia și dreptatea lui Dumnezeu.

De aceea, meditam și noi asupra vieții noastre pe acest pământ, dar și la cele care vor veni, aducându-ne aminte că toți vom fi judecați, așteptând de la Dreptul Judecător: „sfârșit creștinesc vieții noastre, neînfruntat, în pace și cu răspuns bun la Înfricoșătoarea lui Judecată.”

Preot Marius-Olivian Tănăsie

smerit, ci cu slavă și cu mare strălucire dumnezeiască.

Nu va veni ca înainte să mântuiască lumea, ci să judece pe cei vii și pe cei morți, să dea celor cu fapte bune împărăția cea veșnică, iar celor cu fapte rele osânda cea veșnică.

Este a treia duminică din ciclul liturgic al Triodului, în care ne pregătim duhovnicește pentru patimile, răstignirea și moartea Mântuitorului, ca apoi, odată cu Învierea Sa din morți, să începem un alt ciclu liturgic, numit al Penticostarului.

Iar despre ceasul Judecății Mântuitorul ne spune: „Iar de ziua și de ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.” (Matei 24, 36)

14 FEBRUARIE – DUMINICA LĂSATULUI SEC DE BRÂNȚĂ (CA ÎZGONIRII LUI ADAM DIN RAI) – Ev. Matei 6, 14-21

„Zis-a Domnul: Dacă veți ierta oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Iar dacă nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre. Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii, căci ei își întunecă fețele lor, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun vouă că își iau răsplata lor. Iar tu, când postești, unge-ți capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns; și Tatăl tău care vede cele ascunse îți va răsplăti ție. Nu vă adunați comori pe pământ, unde moliile și rugina le strică, și unde furii le sapă și le fură. Ci vă adunați comori în cer, unde nici moliile, nici rugina nu le strică, și unde furii nu le sapă, nici le fură. Că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.“

De unde am căzut?

Cu duminica de astăzi se încheie perioada pregătitoare și se deschide calea Postului Mare, adică perioada de șapte săptămâni înaintea Sfințelor Paști. Perioada de pregătire pentru începutul Postului Mare, a celor trei săptămâni, ce se încheie astăzi, ne-a înfățișat în fiecare duminică două căi: smerenia vameșului am văzut-o față-n față cu mândria fariseului; pocăința fiului risipitor ni s-a arătat față în față cu îndărătnicia și mândria fratelui său; binecuvântarea a despărțit pe cei de-a dreapta Marelui Judecător de

blestemul pe care l-au primit cei de-a stânga Lui. Duminica de astăzi este numită Duminica iertării, de la pericopa evanghelică în care se află îndemnul de a ne ierta unul pe altul. Însă, mult mai importantă decât iertarea noastră omenească, pe care ne-o cere Dumnezeu drept condiție pentru a o primi pe cea dumnezeiască, față în față cu izgonirea lui Adam din Rai, stă iertarea pe care ne-a dat-o nouă Mântuitorul pe Cruce: Părinte, iartă-le lor..., referindu-se nu numai la cei care-L răstigneau și batjocureau, ci și la noi care facem același lucru prin păcatele noastre, prin necredința și indiferența noastră. Sfânta Evanghelie de astăzi ne pune înaintea trei probleme: iertarea, postul și comoara vieții.

Sfânta Biserică ne amintește că suntem într-un loc de surghiun, îndemnându-ne să trecem cu gândul de la căderea protopărinților noștri la propria noastră cădere, să ne aprindem cu duhul de râvnă pentru sculare și redobândirea a ceea ce am pierdut prin cădere. În

Apocalipsă, Domnul spune îngerului Bisericii din Efes: „Adu-ți aminte de unde ai căzut și te pocăiește și fă faptele de mai înainte.” (Ap. 2, 5), însă nu cu ușurătate și nepăsare, ci în așa fel încât prin această aducere aminte să aflăm imbold spre pocăință și întoarcere la faptele bune de mai înainte. Adu-ți aminte de fericirea dintru început a celor întâi-zidiți, fericire mare și cu neputință de povestit, care a fost pierdută prin cădere, și prin aceasta să stărnim în noi râvna și grija de a ne scula pentru a redobândi ceea ce am pierdut. Bolnavul, spre exemplu, aducându-și aminte de plăcuta stare a sănătății, dorește mai cu osârdie însănătoșirea; cel rob, amintindu-și bucuria libertății, caută eliberarea; cel sărăcit, amintindu-și de tihna îndestulării, folosește toate mijloacele pentru a se îmbogăți din nou. Deci acesta este scopul pentru care în fiecare an, înainte de începutul Postului Mare, ni se înfățișează istoria căderii protopărinților. Ni se spune: „Amintiți-vă cum erați înainte, cum v-ați făcut acum, și umpleți-vă de râvnă pentru scularea din această stare!” Uitarea este vrednică de plâns, așa cum vrednică de plâns ar fi o fiică de împărat, care atrasă de lucruri rele, ar pierde prin acestea mila tatălui său și, căzând într-o stare înjosită, ar ajunge într-o asemenea stare de nesimțire încât ar uita că nu se află la locul său; cu atât mai mult, cu cât are casa împărătească înaintea ochilor, mijloc de a-l face pe împărat milostiv se găsește, și se știe că împăratul este gata să își primească

înapoi fiica și să-i dea iarăși tot ce avea. În aceeași stare se află și sufletul nostru, care este zidit după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, atunci când el nu păstrează în gândul său felul în care era la început și felul în care a ajuns acum, și nu vrea să folosească mijloacele dăruite lui pentru întoarcerea la starea cea dintâi. El a fost pus întru lumina cunoștinței, iar acum este împresurat de întunericul necunoștinței, îndoielii și rătăcirii. A fost plin de pace, a gândurilor, a dorințelor și conștiinței, iar acum în el se dă o luptă a gândurilor cu dorințele, a gândurilor și dorințelor cu conștiința. De la această neorânduială din suflet vin amărăciunile, nevoile, suferințele, nereușitele, neorânduiele din afară. Oare acesta este raiul desfătării, în care se cuvenea să fii, suflete, după nașterea și menirea ta? Unii s-au obișnuit așa de mult cu această stare de cădere, încât nici prin gând nu le trece că n-ar fi trebuit să fie așa; chiar încearcă să aducă dovezi cum că nici nu trebuie să fie altfel. Ce jalnic!

Am căzut prin mâncare, să ne străduim a ne ridica prin post; am căzut prin lenevire și uitarea de Dumnezeu, să ne sculăm prin grija de mântuire și frica de Dumnezeu; am căzut dându-ne plăcerilor, să ne sculăm prin viețuire aspră și îndurare de bună voie a lipsurilor; am căzut prin înstrăinarea de Biserică, să ne ridicăm prin mersul în casa

lui Dumnezeu; am căzut prin ascultarea de vorbe deșarte și priviri sau citiri de cărți deșarte, să ne sculăm prin ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu și citirea de cărți mântuitoare.

„Unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră.”

Preot Gheorghe Ionașcu

15 FEBRUARIE – ÎNCEPUTUL POSTULUI SĂNTELOR PAȘTI. FOLOSUL POSTULUI

Sfântul Ioan Gură de Aur („Problemele vieții”)

„Mulți creștini, nedând o prea mare importanță postului, îl țin fără tragere de inimă sau nu îl țin deloc. Și totuși, trebuie să primim postul cu bucurie, nu cu frică și părere de rău, căci nu este înfricoșător pentru noi, ci pentru diavoli. În cazul demonizaților, mult poate face postul, mai ales când este însoțit de sora sa bună, care este rugăciunea. De aceea, Hristos a spus: *Acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post* (Mat. 17, 21).

Așadar, dat fiind faptul că postul îi alungă departe pe vrășmașii mântuirii noastre, trebuie să îl iubim, nu să ne temem de el. Trebuie mai degrabă să ne temem de mâncarea multă, mai ales atunci când este însoțită de beție, pentru că ea ne supune patimilor, în vreme ce postul, dimpotrivă, ne scapă de patimi și ne dăruiește libertatea duhovnicească. De ce dovadă a binefacerilor postului mai avem nevoie, atunci când știm că el luptă împotriva diavolului și ne izbăvește de robia păcatului? (...)” (www.ioanguradeaur.ro)

BĂTRÂNI NEDORIȚI SAU BĂTRÂNEȚE NEDORITĂ?

„INSTESTE PE TATALE TĂY ȘI PE MAMA TA CA SĂ-ȚI FIE ȚE BINE ȘI MULȚI ANI SĂ TRĂIEȘTI PE PĂMÂNT. (LEȘRE 20, 12)

Ochi clipind stins în picături de lacrimi, fețe brăzdate de asprime, dar și de frumusețe lăuntrică, trupuri aplecate smerit sub povara anilor sau a unui destin neașteptat – sunt expresii vii ale unor suflete sângerând de tristețe, hrănite din amintiri ce dor tocmai prin bucuria trecută ce le-a urzit. Căminul de bătrâni – o alternativă cu titlu de afiș „centru de ajutor umanitar” sau „instituție de asistență socială”, care convine societății, confruntată cu mult prea multe probleme nesoluționate sau irezolubile. Bătrânii fără sprijin își găsesc aici identitatea într-o lume a lor, alta decât lumea în care se obișnuiseră să trăiască. Cât de mult se adaptează la această viață o poate spune doar privirea, tăcerea și delicatețea cu care te întâmpină atunci când îi vizitezi. Acești străini, exilați de soartă sau de noi, sunt gata să-i primească în inimă pe toți cei care se apropie de ei, cu căldura parentală pe care nu mai au spre cine să o direcționeze.

Aici bătrânețea tronează și bătrânii plâng, aici

înțelepciunea se îngemănează cu alienarea, sănătatea și vigoarea cu neputința și fragilitatea, zâmbetul ușor schițat cu suferința. Aici există confuzie între tot ce înseamnă viață și așteptarea unei morți eliberatoare.

Sunt părinți tineri prin curățenia lor sufletească, pe care noi îi ignorăm, îi marginalizăm, îi tratăm cu indiferență, ca paloare a inumanității și egoismului ce ne-a cuprins. Oricine poate face mai mult, dar nu eu! Suntem creștini, dar nu înțelegem sensul atât de clar al cuvintelor Mântuitorului: „Întrucât ați făcut acestea fraților voștri prea mici, Mie Mi-ați făcut!” (Matei 25, 40)

Azilul de bătrâni, casa de copii/centrele de plasament, strada împovărată de săraci sunt tot atâtea locuri în care Hristos ne așteaptă. Dar așteptarea Lui e mare și nu de puține ori zadarnică.

Să nu fim cuprinși de mirare când la judecata finală vom auzi: „Cu adevărat nu vă cunosc pe voi!” (Matei 7, 23)

Monica Sîrbu

ÎNVAȚĂ DE LA TOATE

(din lirica norvegiană)

Învață de la apă să ai statornic drum,
Învață de la flăcări că toate-s numai scrum.
Învață de la umbră să taci și să veghezi,
Învață de la stâncă cum neclintit să crezi.
Învață de la soare cum trebuie s-apui,
Învață de la piatră, cât trebuie să spui.
Învață de la vântul ce adie pe poteci,
Cum trebuie prin lume de liniștit să treci.
Învață de la toate că toate-ți sunt surori,
Cum să treci frumos prin viață, cum poți frumos să mori.
Învață de la vierme că nimeni nu-i uitat,
Învață de la nufăr să fii mereu curat.

Învață de la flăcări ce avem de ars în noi,
Învață de la ape să nu dai înapoi.
Învață de la umbră să fii smerit ca ea,
Învață de la stâncă să-nduri furtuna grea.
Învață de la soare ca vremea să-ți cunoști,
Învață de la stele că-n cer sunt numai oști.
Învață de la greier când singur ești să cânti,
Învață de la lună să nu te înspăimânți.
Învață de la vulturi când umerii ți-s grei,
Și du-te la furnică să vezi povara ei.
Învață de la floare să fii gingaș ca ea,
Învață de la oaie să ai blândețea sa.
Învață de la păsări să fii mai mult în zbor,
Învață de la toate că totu-i trecător.

la seama fiu al jertfei prin lumea care treci,
Să-nveți din tot ce piere, cum să trăiești pe veci!

(Zorica Lațcu Teodosia – Poezii)

PAGINA COPILOR**SĂ ÎNVĂȚĂM ÎMPREUNĂ!****RUĞĂCIUNE****RUĞĂCIUNEA MICULUI ȘCOLAR**

Doamne, strălucesc raze
Și cu drag Tu mă veghează
Pe-al învățaturii drum,
Pe care-am pornit acum.

Cunoștințe luminate
Dă-mi și dragoste de cartel
Cum lui Solomon i-ai dat
Mare spor la învățat.

Tot ce-n școală-mi însușesc,
Spre bine să folosesc!

SĂ NE ÎUCĂM ÎMPREUNĂ!**RĂSPUNSURI DIN
NUMĂRUL TRECUT**

Ghicitoare:
Sfântul Duh.

GHICITOARE

Când stă parul de la gard cu
amândouă capetele în pământ? Sau,
altfel spus: Cum faci ca parul din gard
să aibă ambele capete în pământ,
fără să scoți parul din gard?

PROVERB ROMÂNESC

Un frumos proverb din bătrâni
spune așa:

CNL NTR NR N BSRC, DR NC
CNL N S SFNȚȘT, NC BSRC N S
SPRC.

V-ați dat seama că am scris doar
consoanele din fiecare cuvânt. Dacă
vreți să aflați proverbul trebuie să
puneți voi toate vocalele care lipsesc!

FRĂȚII ȘI SURORILE

- Cum te numești, copile?
- Ionuț Popa!
- Mai ai frați?
- Sigur! Am atâția frați, câte surori.

Dar oricare dintre surorile mele poate
spune că are de două ori mai mulți
frați decât surori.

Câți copii sunt în familia Popa, câți
băieți și câte fete?

CE ÎNSEAMNĂ NUMELE MEU?

Monica – în latină: mamă, soție;
în greacă: pustnică, maică. Unul din
cele mai dragi cuvinte din lume este
„mamă”, în toate limbile pământului.
Acesta este și primul cuvânt pe care
îl spun pruncii, atunci când încep să
vorbească. De aceea, numele acesta
adună în el tot ce poate face viața
unei femei împlinită și desăvârșită: să
fie o mamă bună și o soție devotată
sau, în alte cazuri, o maică dedicată
rugăciunii și liniștii sufletești, o icoană
a smereniei și a simplității vieții
călugărești. - „După Dumnezeu nu
iubesc pe nimeni atât de mult ca pe
mama.” – Fericitul Ieronim.

Sfânta Monica a fost mama

Fericitului Augustin, unul dintre cei
mai însemnați cărturari creștini din
Apusul Europei. Datorită educației
alese și dragostei sale, fiul său,
Augustin, a devenit un om bun, cult,
care prin exemplul vieții sale și prin
scrierile teologice pe care le-a lăsat,
a contribuit la mântuirea multor
oameni. Fericitul Augustin, la rândul
său, i-a purtat întreaga viață un re-
spect deosebit și o dragoste aleasă,
așa cum ar trebui să facă orice fiu și
oricare fiică față de părinți.

- „Cinstește pe tatăl și pe mama ta,
ca bine să-ți fie ție și să trăiești ani mulți
pe pământ!” – Sfânta Scriptură, Cele
Zece Porunci, leșirea cap. 20, 12.

- Nu, răspunse frunza, nu sunt
trandafir, dar am trăit câțva timp cu
trandafirul și de acolo îmi vine mirosul,
ce răspândesc în jurul meu.

Cititorule, tot așa tovarășia cu
oamenii buni te parfumează și în jurul
tău răspândești mirosul plăcut al
tovarășiei cu cei buni.

Nu uita ce zice bătrânul proverb:
„Spune-mi cu cine te-nsoțești ca să-ți
spun cine ești”.

TOVĂRĂȘIA CU OAMENII BUNI

Un poet persan văzu odată la
picioarele lui o frunză pe jumătate
uscată cu miros plăcut.

O ridică de jos, o mirosi și întrebă
apoi frunza:

- Tu, care ai un miros așa plăcut,
ești oare trandafir?

ALTAR – locul cel mai sfânt dintr-o
biserică, unde nu au acces decât
preoții. Altarul este despărțit de restul
bisericii prin catapeteasmă, pe care
se află icoanele Mântuitorului, Maicii
Domnului și ale altor sfinți. Prin ușile
din catapeteasmă (care se mai
numesc și iconostas), preotul iese sau
intră în sfântul altar, unde se

săvârșește cea mai importantă dintre
slujbele bisericii, Sfânta Liturghie. În
mijlocul altarului se află sfânta masă,
pe care sunt așezate crucea și sfântul
chivot.

„Nimănui dintre mireni nu-i e
îngăduit să intre în altar.” Canonul 69
al Sinodului al VI-lea ecumenic, anul
680

Pagină realizată de
Radu-Bogdan Buțu

21 FEBRUARIE – DUMINICA ÎNȚAI DIN POST (CA ORTODOXIEI) – Ev. IOAN 1, 43-51

„În vremea aceea a vrut Iisus să meargă în Galileea și a găsit pe Filip și i-a zis: vino după Mine. Și Filip era din Betsaida, din orașul lui Andrei și al lui Petru. Filip a găsit pe Natanail și i-a zis: am găsit pe Acela despre care a scris Moise în lege și au scris proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret. Iar Natanail i-a zis: din Nazaret poate să fie ceva bun? Și Filip i-a zis: vino și vezi. Iisus a văzut pe Natanail venind către Dânsul și a zis despre el: iată, cu adevărat, israelitean în care nu este vicșug. Natanail l-a întrebat: de unde mă cunoști? Iar Iisus, răspunzând, i-a zis: mai înainte ca Filip să te cheme, te-am văzut când erai sub smochin. Răspuns-a Natanail și l-a zis: Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel. Răspuns-a Iisus și i-a zis: pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, tu crezi? Mai mari decât acestea vei vedea. Apoi i-a zis: adevărat, adevărat vă spun vouă, de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul Omului.”

Credința noastră și cinstirea icoanelor

Zi de aleasă bucurie în care ne îmbrăcăm sufletele cu haine de lumină, zi de prăznuire ortodoxă este ziua aceasta.

Au trecut mai bine de 11 veacuri și jumătate de când Biserica a hotărât ca prima Duminică din Postul Mare să poarte numele de Duminica Ortodoxiei.

Veacul al VIII-lea a fost tulburat de o luptă necruțătoare, pe care au purtat-o împotriva icoanelor doi împărați din Bizanț, Leon al III-lea Isaurul și fiul său, Constanțiu al V-lea, și pe care istoria a numit-o iconoclastm.

Atunci s-au folosit cele mai brutale mijloace de îndepărtare a Sfintelor icoane din biserici, au dispărut valori istorice și artistice, multe fiind date pradă focului. Luptei i-au căzut victime: ierarhi, preoți, călugări, credincioși de toate vârstele, ce au fost uciși, mutilați sau exilați pentru credința lor în sfintele icoane. Această frământare s-a potolit în toamna anului 787, când împărăteasa Irina, în numele fiului ei minor, Constanțiu al VI-lea, în înțelegere cu

Patriarhul Tarasie, a convocat Sinodul al VII-lea Ecumenic de la Niceea în Asia Mică. Cei 350 de episcopi și 130 de egumeni și călugări au hotărât: „este îngăduit și chiar folositor și bineplăcut lui Dumnezeu să se facă icoane religioase și să le cinstim.”

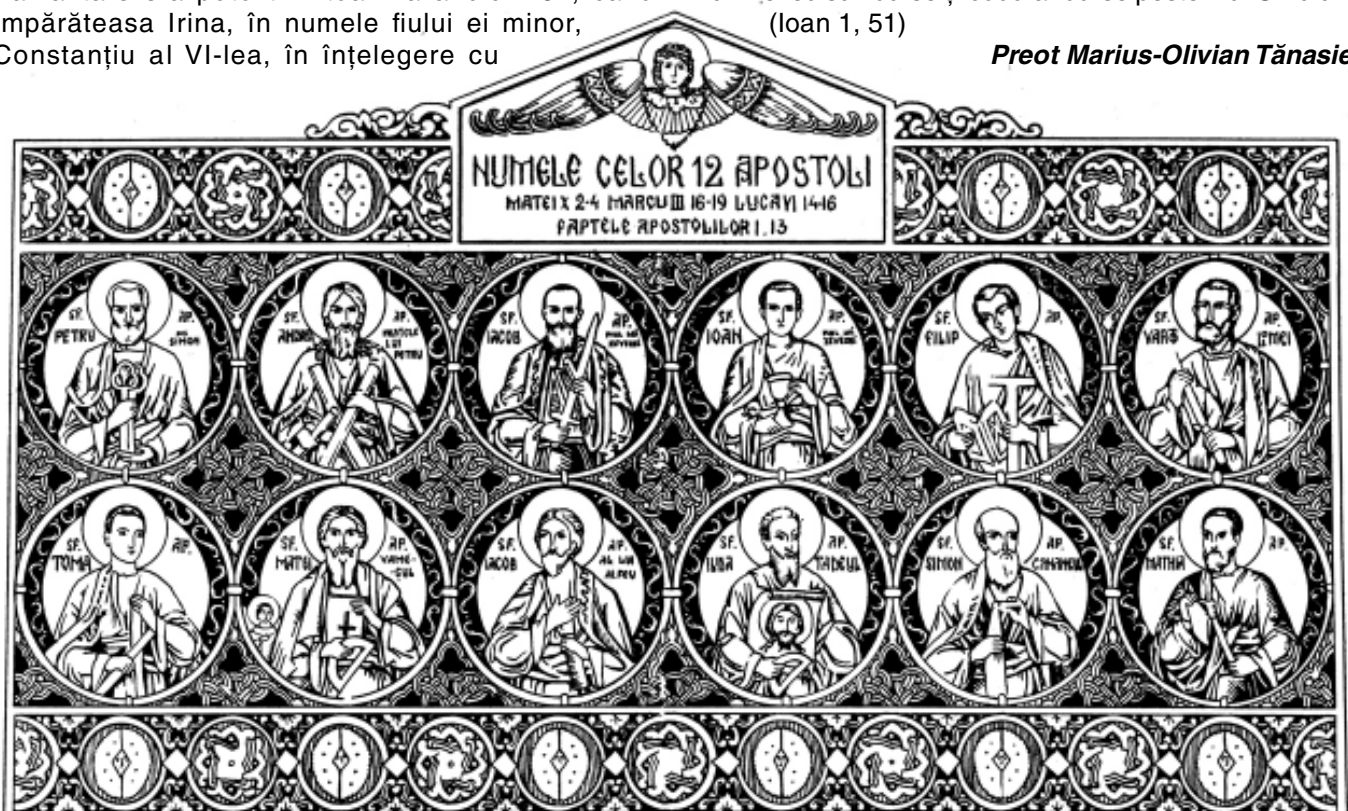
Biserica, prin învățăturile ei și din cuvântul Mântuitorului, ne învață să păstrăm dreaptă calea credinței: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.” (Ioan 14, 6)

Ortodoxia este și exprimă adevărul, cuprins în Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție, expus mai apoi în Simbolul de credință. Ortodoxia este viață în duh și adevăr, odată cu venirea lui Hristos „ca lumea să aibă viață din belșug.”

De aceea, noi trebuie să ținem de credința noastră, cinstind această Duminică, rugându-ne pentru progresul Ortodoxiei, pentru unirea tuturor Bisericilor, pentru buna înțelegere între oameni și pentru pacea lumii. Păstrând calea cea dreaptă ne vom învrednici, ca și Apostolul Natanael din Sfânta Evanghelie citită astăzi, de cuvintele: „De acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului.”

(Ioan 1, 51)

Preot Marius-Olivian Tănăsie

ROLELE PĂRINȚILOR ÎN FORMAREA COPILOR

Una din problemele actuale ale familiilor din vremurile în care trăim este lipsa îndelungată a părinților din viața copiilor.

Am în vedere atât lipsa mamei în primii 2-3 ani de viață ai copilului, cât și lipsa părinților din perioada adolescenței.

Fiind preocupate de bunăstarea materială, de ascensiunea în carieră, sau speriate de perioadele în care ar fi lipsite de colegi, sau de activități care să le pună în valoare calitățile profesionale, multe mame biologice își lasă copilul sau copiii cu bone sau rude, în cele mai importante momente din viață.

Primii trei ani de viață ai unui copil sunt marcați de personalitatea mamei. Ea este aceea care veghează și supraveghează creșterea copilului.

Ea nu doar îl alăptează, îi prepară hrana, îl spală, îl îmbracă și-l duce la doctor dacă se îmbolnăvește.

Toate acestea sunt însoțite de manifestări și trăiri care încep și se consumă la nivel afectiv, sufletesc.

Zâmbetul mamei, căldura din cuvintele ei, atenția și răbdarea ei, îmbrățișările, sărutările, mângâierile ei, alături de jocurile care binedispun copilașul sunt doar câteva din realitățile care nu pot fi aduse în viața copilului de o bonă sau de bunici.

Copilul are și trup și suflet, iar nevoile lui nu sunt doar biologice, ci și sufletești. De nevoile trupești ale unui copil se poate achita cu succes și o bonă, dar pe cele spirituale sau intelectuale le pot satisface doar părinții, asta în ipoteza în care au de unde și știu cum să facă asta.

Pentru înțelegerea acestor realități și a soluțiilor ce se impun, e necesară o analiză a percepției actuale asupra familiei, a cauzelor care determină construirea unei familii, a calităților necesare părinților, a percepției despre educație, viață și a efectelor pe care le au și le vor avea în societate aceste abordări.

Una dintre cauzele pentru care, cu ușurință, copiii sunt încredințați altora se leagă de motivele pentru care se încheie căsătoriile, de motivele pentru care se concep copii și de viziunea asupra vieții.

Cutuma sau obiceiul social (dacă așa se face, așa facem și noi), utilitarismul și materialismul (confortul și siguranța financiară primite prin uniunea cu o persoană mai înstărită), fuga de părinți, apetitul sexual exacerbat sunt doar câteva din motivațiile pe care se ridică familiile.

Există o liniaritate și o legitate a cauzelor și efectelor, astfel că, acolo unde interesul pentru materie, însoțit de dezinteresul pentru sensibil, spiritual, moral, au fost realitățile pentru care s-a căutat viața de familie, e normal ca atunci când apare un copil să se manifeste interes doar pentru nevoile lui materiale, biologice. Când însă se cere spirit de jertfă

din partea mamei, când se impune și o investiție de timp, iubire, afecțiune, sensibilitate, atenție, acestea nu se oferă, pentru că nici la încheierea căsătoriei nu s-au căutat acestea și nici nu s-a venit cu ele.

Odată ce s-a căutat căsătoria ca mod de acces la bunăstare/prosperitate materială, carieră, și ulterior nunții se vor urmări tot acestea, copilul fiind văzut ca mijloc de înnodare sigură a relației cu celălalt, de care e nevoie pentru atingerea unor scopuri exterioare vieții autentice de creștin.

Dacă s-a căutat căsătoria ca mod de a scăpa de monotonia vieții, copilul e văzut tot ca piedică în calea libertății de exprimare și mișcare și e normal că se caută soluții social acceptate de îndepărtare a piedicii.

Când se caută căsătoria ca prilej și context de satisfacere nestingerită a poftelor sexuale, deseori copilul apare ca o consecință nedorită, dar acceptată.

Toate aceste motivații sunt însoțite de o mentalitate civilă a căsătoriei, văzută doar ca un contract/convenție între păți.

Cununia religioasă/Taina Nunții e doar o prelungire tradițională și social necesară a căsătoriei, asta și pentru că Biserica e văzută ca instituție socială necesară pentru serviciile **exterioare** pe care le procură.

Dacă ar fi căsătoria înțeleasă la justa ei valoare, de Taină a unirii cu Iisus Hristos a celor doi, dacă cei doi ar vedea în familia creștină mijlocul de a-și depăși slăbiciunile, unul cu ajutorul celuilalt, dacă s-ar căuta aprofundarea iubirii în zona sufletească prin tăierea voii tale, prin rugăciunea pentru celălalt, prin răbdarea slăbiciunilor lui, prin dialogul cu el, dacă spovedania și unirea cu Hristos prin împărtășanie ar fi prezente în viața celor doi, atunci viața și suflul acelei familii ar fi altele.

Din unele familii lipsește perspectiva veșniciei, în sensul că familia, căsătoria sunt văzute doar în cadrele acestei lumi, dovadă că, după moartea soțului sau soției, se caută alt soț sau soție, ceea ce arată concepția despre căsătorie, aceasta nu e văzută ca taină și mijloc de mântuire, ci ca mijloc de depășire a greutăților, de depășire a monotonei, de satisfacere a unor trebuințe: călcat, spălat, gătit, etc.

De asemenea, chiar și alegerea nașului din rândul celor bogați arată o înțelegere strict lumească, pământească a căsătoriei.

În felul acesta e mai ușor de înțeles atitudinea părinților față de copiii apăruiți în astfel de contexte.

Soluția ar fi întemeierea căsătoriei pe valori sănătoase, pe iubirea sinceră și respectul față de celălalt, astfel încât să dorești persoana pentru ce este ea, nu pentru ce are ea.

Afară de aceasta, prezența lui Dumnezeu în viața

celor doi și a celor trei, ulterior, e capitală. Acolo unde cheagul care ține legată o familie e Dumnezeu, e comuniune între persoanele ei.

Când însă cheagul e banul, mândria, desfrânarea, acolo e comunitate de indivizi, care se folosesc unul de altul pentru a-și satisface nevoile, iar comuniunea e însă absentă.

Ideal ar fi ca părinții să înțeleagă că un copil are nevoie de rugăciune pentru el, de dragoste, de prezența afectivă, nu doar trupească, a părinților, de dialog, de educație morală, de prezența la slujbele Bisericii, de Tainele Bisericii: Spovedanie, Împărtășanie, Maslu, de o relație vie cu preotul din parohie, cu nașul, care trebuie ales pe considerente morale, și care trebuie să fie mai bogat spiritual decât părinții, ca să aibă de unde să dea finilor săi.

În mod normal și natural, părinții ar trebui să transfere copiilor lor tot ce au mai bun din zestrea spirituală, morală și intelectuală, pe care au moștenit-o și au îmbogățit-o în cursul vieții.

Efectele sociale ale abandonării copiilor în brațele reci ale unor bone sau ale rudelor se văd și se vor

vedea.

Mă gândesc la tinerii cu cercei, tatuaje, care consumă droguri, se desfrânează, abandonează sau neglijează școala, își bat părinții, fură, mint, etc.

Vom avea o generație de tineri lipsiți de moralitate și de inteligență din cauza ignoranței părinților, care se plâng acum că le-au asigurat copiilor toate cele necesare (vieții biologice, naturale), că nu le-a lipsit nimic (decât prezența și influența benefică pe care ar fi putut să le-o dea).

Și mai trist e că boala se va acutiza când acești tineri își vor întemeia familii și-și vor crește copiii după modelul părinților.

Mamele și tații sunt preocupați și au fost seduși de cariera profesională, în loc să-și propună o «carieră» de părinte, al cărei vârf să fie un tânăr/o tânără, plăcut/plăcută lui Dumnezeu, a cărui viață să fie lumină și pentru viața altora. Asta se întâmplă și pentru că ei cred că rostul omului pe pământ e doar unul profesional, uitându-se că munca e doar un auxiliar al vieții, o anexă.

Asist. univ. Alexandru Ciciu

DRAGOSTEA ÎNDELYNG RABDĂ¹

Prima trăsătură a dragostei, amintită de Sfântul Pavel, este îndelunga răbdare. Omul iubitor rabdă mult. Rabdă șicanele și necazurile ce i le provoacă oamenii, rabdă suferințele pe care Dumnezeu îngăduie să vină asupra lui, rabdă asaltul ispitelor ce-i vin de la diavolul și de la firea lui slabă.

În atitudinea lui se aseamănă cu lov cel mult răbdător și zice: „Gol am ieșit din pânțelele mamei mele și gol mă voi întoarce în pământ: Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat!” (Iov 1, 21).

În **Urmarea lui Hristos** ni se dă un sfat înțelept: „Ceea ce omul nu poate îndrepta nici întru sine și nici în alții, trebuie să rabde fără cârtire, până ce Dumnezeu va rândui altfel.”² Se vede și o reciprocitate în această răbdare izvorâtă din iubire: „Sârguiește-te să rabzi cu bărbăție cusururile și orice fel de slăbiciuni ale altora, căci și tu ai multe lipsuri pe care sunt nevoiți să le rabde alții.”³

Trebuie să ai răbdare cu neputințele altora. Pe toți Dumnezeu îi vrea îndreptați și mântuiți. Toți au chipul lui Dumnezeu și sunt destinați să ajungă asemenea Lui. Momentan n-au ajuns la desăvârșire. Sunt doar pe cale. Dumnezeu îi vede așa cum trebuie să ajungă și are răbdare cu ei pentru că încă sunt în stadiul de modelare. Încă sunt pe calea despățimirii.

Și noi trebuie să avem răbdare cu semenii noștri, gândindu-ne la ce vor fi. Dumnezeu îi vrea sfinți. Deocamdată sunt păcătoși și răi, dar trebuie să acceptăm gândul că vor deveni sfinți și buni. În această situație, dacă spunem că-i iubim, trebuie să-i răbdăm pe soții sau soțiile noastre cu toate lipsurile lor. Să ni-i imaginăm cum vor fi la capătul drumului. Să-i răbdăm pe copiii noștri cu toate ștrengăriile pe care le fac. Să-i răbdăm pe bătrânii noștri cu toate neputințele lor. Să-i răbdăm pe toți așa cum sunt, dacă zicem că-i iubim.

Adevărata dragoste știe că nici soțul nu-i perfect, nici soția nu este perfectă, nici copiii nu-s perfecți, nici părinții nu-s perfecți și nici colegii de muncă nu-s perfecți. Pe niciunul

Dumnezeu nu i-a terminat încă. Dacă în noi este dragostea lui Dumnezeu, avem răbdare cu greșelile celorlalți pe care îi iubim. Noi îi privim în așa fel încât nu-i vedem cum sunt ei astăzi, ci așa cum vor fi ei, tot mai buni, în viitor. Și dragostea ne va face să-i ajutăm în drumul lor spre desăvârșire.⁴

1 Citat scripturistic din Imnul iubirii – 1 Corinteni 13, 1-8. Tâlcuirea ce urmează este un fragment din Andrei Andreicuț - Dragostea, fascinantă și nemuritoare – pledoarie pentru altruism într-o lume egoistă -, ed. Reîntregirea, Alba-Iulia, 2004.

2 Toma de Kempis – Urmarea lui Hristos, Timișoara, 1991, p. 32.

3 Ibidem, p. 33.

4 Cele 12 culori ale dragostei, ed. Reîntregirea, Alba Iulia, p. 5.

Re-sacralizare

Monica Sîrbu

Suntem singuri
 într-o lume de amăgiri și regrete
 ce amintesc
 de ființa căzută.
 Ne-am contaminat cu toții
 de indiferență
 într-un prezent
 privat de libertate spirituală.
 Strigăm cu glas găuit
 într-o lume glacială,
 călcând peste osemintele înaintașilor,
 fără sfială și spaimă,
 ca-ntr-o pădure desfrunzită
 și răvășită,
 după o aspră și prea târzie furtună.
 Suntem mai triști decât ieri
 și indefinit mai grăbiți
 ca întotdeauna -
 într-o lume desacralizată.
 Ne amăgim ușor,
 iar regretele sunt prea târzii.

28 FEBRUARIE – DUMINICA A DOUA DIN POST (A SFÂNTULUI GRIGORIE PALAMA) – **Ev. Marcu 2, 1-12 (VINDECAREA SLĂBĂNOGULUI DIN CAPERNAUM)**

„În vremea aceea, a intrat iarăși Iisus în Capernaum după câteva zile și s-a auzit că este în casă. Și îndată s-au adunat așa de mulți, că nu mai puteau încăpea nici pe locul dinaintea ușii, iar Dânsul le grăia cuvântul lui Dumnezeu. Și au venit la Dânsul aducând un slăbănog, pe care îl purtau patru inși. Dar, neputând ei să se apropie de Dânsul din pricina mulțimii, au desfăcut acoperișul casei unde era Iisus și prin spărtură au coborât patul în care zăcea slăbănogul. Atunci, văzând credința lor, Iisus a zis slăbănogului: fiule, iartă-se ție păcatele tale. Dar unii dintre cărturarii care erau acolo de față cugetau în inimile lor: de ce grăiește Acesta astfel de blasfemii? Cine poate să ierte păcatele, decât numai singur Dumnezeu? Însă Iisus, cunoscând îndată cu duhul Său că așa gândeau ei în sinea lor, le-a zis: de ce cugetați acestea în inimile voastre? Ce este mai lesne? A zice slăbănogului: iartă-se ție păcatele tale, sau a zice: scoală-te, ia-ți patul tău și umblă? Dar ca să știți că Fiul Omului are putere pe pământ să ierte păcatele, a zis slăbănogului: ție îți poruncesc, scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta. Și s-a sculat îndată și, luându-și patul, a ieșit afară înaintea tuturor, încât erau toți uimiți și și preamăreau pe Dumnezeu, zicând: niciodată n-am văzut așa ceva.”

Despre lumina lui Dumnezeu

Din marele număr de sfinți mucenici, pustnici, ierarhi, mărturisitori ai Bisericii noastre, Sfinții Părinți inspirați de Duhul Sfânt au ales doar trei sfinți cărora li s-a închinat câte o duminică din Postul Mare care să le poarte și numele: Sfântul Grigorie Palama, Sf. Ioan Scărarul și Sf. Maria Egipteanca. Dacă Duminica Ortodoxiei ne amintește de biruința dreptei credințe asupra tuturor ereziilor, cea de astăzi, a Sf. Grigorie Palama, pecetluiește o altă mare biruință. Prin viața, lupta și lucrările sale, Sf. Grigorie Palama a precizat adevăruri de cea mai mare importanță pentru viața

de patimi), de luptă cu tine însuși pentru a te putea apropia de Dumnezeu. „Isihia” - în limba greacă - înseamnă liniște, pace interioară. Pustnicii și apoi călugării o realizau în izolarea lor, printr-o viață de asceză și o rugăciune scurtă, dar neîntreruptă adresată lui Dumnezeu.

Viitorul sfânt Grigorie s-a născut în 1296, la Constantinopol, ca primul copil al evlaviosului senator și consilier imperial Constantin și al soției acestuia, Kalloni. Cei doi au avut trei fii și două fiice. Tatăl său, Constantin, era însărcinat cu educația prințului Andronic Paleologul (viitorul împărat bizantin Andronic al III-lea, 1328-1341), însă moare în 1303, pe când Grigorie avea doar șapte ani. Pe patul de moarte este tuns în monahism

și, înainte de a muri, o mustră pe Kalloni, care îl îndemna să-și încredințeze copiii în grija împăratului Andronic al II-lea Paleologul (1282-1328), spunându-i că îi lasă în seama Maicii Domnului, la care avea evlavie fierbinte: „Eu nu-mi voi lăsa copiii împăraților pământești și parțiali, ci Augustei Stăpâne a toate, Mamei Împăratului cerurilor, a zis el, privind spre icoana Maicii lui Dumnezeu care îi stătea înaintea ochilor.” Deși a primit o solidă educație literară și filozofică, refuză oferta de a rămâne la curtea împăratului, fiind atras de viața de asceză și inițiat în rugăciunea isihastă de Teofil, mitropolitul Filadelfiei. La 20 de ani se hotărăște să intre în mănăstire, determinând la aceasta întreaga familie: mama, frații și surorile. Împreună cu cei doi frați pleacă la muntele Athos, unde petrece 20 de ani. Sf. Grigorie îmbină o asceză riguroasă cu o participare

PARALITICUL DIN CAPERNAUM MARCU II, 1-12

creștină, fiind considerat cel mai mare teolog bizantin care a influențat teologia ortodoxă. Printre adevărurile precizate de el amintim:

Poate omul să-L vadă pe Dumnezeu sau nu?

Există o cale de cunoaștere mai presus de simțuri și rațiune?

Lumina în care a strălucit Mântuitorul pe Tabor a fost lumină dumnezeiască necreată sau a fost un fenomen creat?

Harul Duhului Sfânt pe care-l primim la botez este creat sau necreat?

Îndumnezeirea este posibilă, este o realitate spre care trebuie să tindem sau este o stare care nu se poate atinge?

Răspunzând acestor întrebări, Sfântul Grigorie sintetizează și precizează învățătura creștină ortodoxă susținută de Sfinții Părinți, de Sfânta Tradiție și experimentată până în secolul al XIV-lea de cei mai mari sfinți pustnici, numiți isihasți.

Isihasmul este cea mai importantă cale de asceză (curățire

periodică în sânul comunității. Cinci zile pe săptămână trăia în completă izolare și rugăciune, pentru ca sâmbăta și duminica să revină în mănăstire pentru a participa la Sfânta Liturghie și a primi Sfânta Euharistie. Din această izolare iese pentru a se angaja în lupta cu Varlaam care, erijându-se în teolog ortodox, a nesocotit dreapta credință și a atacat pe sfinții isihasți. Varlaam era un călugăr grec din Calabria, din sudul Italiei, sosit la Constantinopol prin 1330. Ajunge să fie socotit savant, apărător al Ortodoxiei și este numit profesor la Universitatea imperială. Varlaam era însă adept al umanismului occidental, ce începuse să se înfripe, susținând o autonomie a rațiunii față de credința Bisericii. El prezenta Ortodoxia, nu prin intermediul Revelației divine, ci mai mult prin prisma filozofilor scolastici. Părinții isihasți se sesizează și îl combat. Varlaam vrea să-și cunoască adversarii. Intră în mănăstire și află tehnica exterioară a rugăciunii isihaste. Scrie împotriva isihasților tratate polemice în care își bate joc de

ei și credința lor. Acest lucru determină pe Sf. Grigorie să iasă din izolare și să înceapă disputa doctrinară cu Varlaam, în apărarea sfinților isihști.

- Varlaam: Omul poate cunoaște numai prin cele cinci simțuri. Dumnezeu este duh, și deci nu poate fi cunoscut.

- Sf. Grigorie: Dar Dumnezeu nu s-a întrupat? În Iisus Hristos nu L-am cunoscut noi pe Dumnezeu? Chiar pentru a dobândi viața veșnică trebuie să-L cunoaștem pe Dumnezeu: „iar viața cea veșnică este aceea să Te cunoască pe Tine, singurul, adevăratul Dumnezeu și pe Iisus Hristos, pe care L-ai trimis.” (Ioan 17, 3)

Raționalismului scolasticilor, Palama îi opune experiența tainică a îndumnezeirii, așa cum este ea trăită continuu în tradiția ortodoxă. Pentru Palama, îndumnezeirea omului nu e, simplu, o stare morală la care poate ajunge omul cu ajutorul filosofiei despre Dumnezeu,

ci o realitate plină de har, care presupune curăția inimii și este împlinită prin împărtășirea de energii necreate ale dumnezeirii. De aceea “cei curați cu inima” văd în mod real pe Dumnezeu, după cuvântul Domnului din Fericiți (“Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu”). Cu toate acestea, ei nu pot vedea ființa lui Dumnezeu, care e neapropiată, neîmpărtășibilă și necuprinsă, ci numai energiile, lucrările sale necreate, prin care Dumnezeu-Treime vine în legătură personală, reală, cu lumea. Așa, de exemplu, când prorocii Vechiului Testament, ucenicii lui Hristos pe muntele Tabor și sfinții Bisericii vedeau în răpirile lor o lumină dumnezeiască, aceasta nu era nici firea dumnezeirii cea nefăcută și neapropiată, dar nici vreun simbol dumnezeiesc creat, ci slava necreată, energia, harul lui Dumnezeu...

Preot Gheorghe Ionașcu

DIN ÎNĂLTĂTORIA DE CREDINȚĂ CREȘTINĂ ORTODOXĂ:

De ce este atât de

trebuincioasă spovedania și

împărtășirea pe pragul morții?

Pentru că mărturisirea păcatelor, mai mult decât oricând în cursul vieții, aduce celui pe moarte iertarea acestor păcate, liniștirea cugetului, împăcarea cu Dumnezeu și cu semenii pe care îi va fi nedreptățit, urât sau păgubit cu ceva, sau cu care va fi fost certat. Cât privește Sfânta Împărtășanie, ea, fiind arvuna vieții veșnice și chezașa învierii (Ioan 6, 54), alcătuiește merindea cea mai scumpă și mai de pe urmă, de care niciun creștin nu trebuie lipsit și pe care răposatul o ia cu sine pe drumul cel lung al veșniciei. Așa ne povățuiesc Sfinții Părinți adunați în Soborul cel dintâi din toată lumea (Niceea, 325), în cel de al XIII-lea canon al lor: „Iar pentru cei ce pleacă (din viață), să se păzească și acum legea veche și canonicască, încât dacă pleacă cineva, să nu fie lipsit de merindea cea mai de pe urmă și cea mai trebuincioasă...”¹ Sfântul Trup și Sânge va fi pentru sufletul celui răposat cel mai bun tovarăș, scut și apărător în fața Tronului Judecării.

Astfel, creștinul spovedit și împărtășit își poate aștepta și întâmpina moartea cu mai mult curaj și cu seninătate². De aceea, cea din urmă împărtășire – aceea care se dă pe patul morții – poartă în popor numele de Grijanie, adică grija cea mai de căpetenie și mai de pe urmă pe care se cuvine să o avem aici pe pământ pentru mântuirea sufletului nostru. Iar trecerea cuiva din viață fără spovedanie și fără grijanie este socotită, pe drept cuvânt, nu numai ca o mare pagubă pentru sufletul celui răposat, ci și un mare păcat pentru cei ai lui, rămași în viață, dacă lucrul s-a petrecut din vina sau nepurtarea lor de grijă. De aceea, când se face pomenire sau parastas pentru astfel de morți, numele lor e însoțit de arătarea „mort negrijit și nespovedit”, iar uneori și „fără lumânare”.

¹ Vezi de asemenea Sf. Grigorie de Nissa, can. 5.

² Sf. Simion al Tesalonicului, *Despre sfârșitul nostru*, cap. 360, p. 242-243.

GLASUL TĂCERII

Monica Sîrbu

Aud tăceri ce tac mai aspru decât Tăcerea însăși.
Glasul de clopot
sau al tăcerii
ce-a rămas în urma-i,
opritu-m-a o clipă
s-ascult a timpului odihnă?
Ascult și-acum
ecou-i cum se stinge,
L-aud strigând prin mine
și-aștept Tăcerea
ca pe cea din urmă...

CUVÂNT DIN PATERIC

Un frate a rugat pe avva Arsenie ca să audă cuvânt de la el. Și i-a zis lui bătrânul: „Pe cât îți este cu putință, sârguiește-te ca lucrarea ta cea dinlăuntru să fie după Dumnezeu și vei birui patimile cele dinafară.”

(Avva Arsenie)

ÎNTĂLNIRI ALE GRUPULUI PAROHIAL DE TINERET „ÎNĂLTĂREA DOMNULUI”

Duminică, 7 februarie: Studiu biblic: Sfânta Cruce.
14 februarie: Despre iubire și cum o putem sărbători.
21 februarie: Film: Cine leagănă copilul?
28 februarie: Paraclisul Maicii Domnului.
Vă rugăm urmăriți avizierul de la intrare al Bisericii noastre!

Alte informații: 0727.781691.